

Arrest

nr. 292 155 van 18 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 24.01.2022, 07.02.2022, 16.02.2022, 25.05.2022, 14.06.2022 en 08.11.2022 door :

*A., M. (...) (R.R.: (...))
geboren te Tripoli op (...)*

*+ kind H. R. (...) (R.R.: (...))
Geboren te Tripoli op (...)
+ minderjarige kinderen:
- A. A. (...) (R.R.: (...))
Geboren te Menen op (...)
- A. E. (...) (R.R.: (...))
Geboren te Kortrijk op (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 15.09.2017 dienden betrokkene samen met haar intussen ex-man H. F. (...) (ov (...)), zoon H. M. (...) (ov (...)), dochter R. (...) en zoon A. (...) een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 29.03.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het beroep werd op 08.05.2019 verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkenen dienden op 20.12.2019 een tweede VIB in. Betrokkenen hebben zich echter niet binnen de 15 dagen komen aanmelden, waardoor op 09.03.2020 werd geacht dat betrokkenen afstand deden van dit VIB. Op 01.07.2020 dienden betrokkenen een derde VIB in. Deze werd afgesloten op 20.06.2022 met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de RVV. De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 3 maanden voor het tweede VIB en iets minder dan 2 jaar voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Mevrouw A. (...) haalt psychologische moeilijkheden aan door de gebeurtenissen van de laatste jaren en legt voorschriften voor van antidepressiva door de psychiater, opgesteld op 01.04.2021. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch voorschrift niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Mevrouw A. (...) geeft aan dat ze het voorwerp zal uitmaken van sociale verwerping en vermoedelijk ook fysieke aanvallen vanwege haar familie en de familie H. (...). Haar vader zou haar verbieden terug te keren naar Libanon onder dreiging haar om het leven te zullen brengen. Echter, betrokkene heeft dit element reeds aangehaald bij haar laatste VIB dd. 01.07.2020. Dit element werd niet weerhouden door de bevoegde instanties. Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt bij onderhavige aanvraag, wettigt dit element bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Mevrouw A. (...) verklaart niet gestudeerd te hebben of een beroep te hebben aangeleerd, zodat ze bij terugkeer naar Libanon noodgedwongen zal moeten terugvallen op haar familie, van wie zij op heden niet meer op steun kan rekenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie,

vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Mevrouw A. (...) verbleef immers ruim 32 jaar in Libanon. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de Mevrouw A. (...) zelf tijdens haar VIB dd. 15.09.2017 aangaf in Libanon nog familie te hebben, namelijk haar ouders, twee broers, een zus, een halfzus en twee halfbroers. Hierdoor lijkt de bewering van betrokkenen, waarbij ze zeggen geen systeem te hebben om hen op te vangen, onwaarschijnlijk. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen dankzij het Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Re- integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet heeft gestudeerd, geen beroep heeft aangeleerd en niet kan terugvallen op familie niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verklaart Mevrouw A. (...) dat zij een relatie heeft met de heer A. S., A. B. (...) H. (ov: (...)), dewelke over de Belgische nationaliteit beschikt, en dat zij samen een kind hebben, nl. A. E. (ov: (...)), geboren op (...) dewelke de Libanese nationaliteit heeft. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM en art. 7 van het EU- Handvest. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en art. 7 van het EU- Handvest betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Wat de duurzame familiebanden en vriendschapsbanden betreft, betrokkenen tonen niet aan dat deze banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

A. A. (...) en A. E. (...) zijn in België geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Zowel H. R. (...) als A. A. (...) beweren een verwerping door de paternale kant van de familie te vrezen. De heer H. F. (...) zou R. (...) verschillende keren via WhatsApp berichten bedreigd hebben. Echter, het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat ze vrezen voor verwerping langs de paternale kant en dat er bedreigingen zijn geweest via WhatsApp, volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden aangezien het bij een blote bewering blijft.

H. R. (...) verklaart geen enkele voeling meer te hebben met Libanon en A. A. (...) verklaart geen band te hebben met Libanon. Het is echter niet aannemelijk dat ze geen enkele voeling of band meer hebben

met Libanon. H. R. (...) is er geboren. A. A. (...) is niet geboren in Libanon maar heeft wel een band met het land van herkomst via zijn moeder. De moeder heeft immers de Libanese nationaliteit en is in Libanon geboren. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat zij de kinderen tot op zekere hoogte de Libanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Mevrouw A. (...) verklaart dat haar kinderen hier ononderbroken naar school gaan sinds 2017. Dit lijkt echter zeer onwaarschijnlijk aangezien Mevrouw A. (...) in haar laatste VIB dd. 01.07.2020 heeft verklaard naar Duitsland (2018) en Frankrijk (2019) te zijn vertrokken. Hierdoor kan er geen sprake zijn van een ononderbroken scholing sinds 2017.

Mevrouw A. (...) beroept zich hierbij op art. 14 van het EU- Handvest en art. 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het feit dat haar dochter R. (...) hier naar school gaat niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat R. (...) onlangs 18 jaar oud geworden is, waardoor ze niet meer schoolplichtig is. Wat betreft de scholing van A. (...) en E. (...) dient er opgemerkt te worden dat kinderen jonger dan 5 jaar in België niet school- en/of leerplichtig. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat het feit dat haar kinderen in België school hebben gelopen dit enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd, bijgevolg kan er geen schending van art. 14 van het EU- Handvest en art. 28 IVRK vastgesteld worden. Verder beweert Mevrouw A. (...) dat het in het hoger belang is van haar kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonbaar dat het belang van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Wat de bewering betreft dat A. (...) zich in de "differentiatieperiode" bevindt en leert lezen en schrijven in uitsluitend het Nederlands, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat Mevrouw A. (...) in huiselijke sfeer of privésfeer A. (...) niet zou hebben opgevoed in haar moedertaal, wat toch de taal is die zij het beste beheerst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Mevrouw A. (...) haalt verder aan dat de RVV reeds herhaaldelijk het verlies van een schooljaar voor kinderen en studenten heeft aanzien als buitengewone omstandigheid. Hiervoor verwijst betrokkene naar diverse arresten van de RVV. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Mevrouw A. M. (...) beroept zich op art. 2, 3, 9 en 16 van het IVRK en art. 24 tweede en derde lid van het EU- Handvest. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolliedigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht op op een welbepaalde

wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Artikel 9 stipuleert dat elk kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor Mevrouw A. (...) en al haar kinderen waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Bovendien bevindt de vader van R. (...) en A. (...) zich reeds in Libanon. Wat de vader van E. (...) betreft dient er opgemerkt te worden dat Mevrouw A. (...) niet aantoonbaar dat het voor hem onmogelijk is om hen te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Wat art. 16 betreft omtrent de privacy, waarbij geen enkel kind mag onderworpen worden aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privéleven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam, alsook recht heeft op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting, dient er nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonbaar op welke wijze art. 16 IVRK zou geschonden worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Voor wat betreft de verwijzing naar art. 24 van het EU- Handvest tweede en derde lid waarbij gesteld wordt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging en waarbij ieder kind het recht heeft op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist, dient er opgemerkt te worden dat een eventuele tijdelijke terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Bovendien dient herhaald te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien Mevrouw A. (...) de wettelijk vertegenwoordiger is van de kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de moeder volgen. Volledigheidshalve dient nogmaals herhaald te worden dat er ook niet wordt aangetoond dat de huidige partner en vader van A. E. (...) niet mee zou kunnen gaan naar het land van herkomst om aldaar de beslissing omtrent de machtiging tot verblijf af te wachten.

De overige aangehaalde elementen (dat de kinderen Nederlands kunnen spreken en dat R. (...) vloeiend Frans spreekt, de duurzame binding met België, de aanwezigheid van betrokkenen sinds 2017, de duurzame familiebanden en vriendschapsbanden, de integratie, dat Mevrouw A. (...) zeker alhier kan tewerkgesteld worden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren een enig middel aan:

"schending van de motiveringsplicht, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, art. 62 §2 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel in het licht van art. 8 EVRM, artn. 7 en 24 EU-Handvest en art. 3 IVRK

E.1.1. UITGANGSPUNT:

17. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu.

Op elke administratieve overheid rust een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artn. 2 en 3 van desbetreffende wet schrijven voor:

“Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om zijn handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.

De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, te weten dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en in rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot zijn beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen. (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Materiële zorgvuldigheid verplicht de overheid om bij de uitvoering van zijn taak niet onnodig de belangen van de betrokkenen te schaden. Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid.

19. Het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel legt het bestuur op om bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid geen keuze te maken die tegen alle redelijkheid ingaan. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvSt. 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (RvV 10 juni 2009, nr. 28.480).

Een onderzoek naar de schending van deze beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen. Deze worden hierna in afzonderlijke middelonderdelen toegepast op de bestreden beslissingen.

TOEGEPAST OP ART. 8 EVRM, ARTN. 7 EN 24 EU-HANDVEST EN ART. 3 IVRK

20. Art. 8 EVRM waarborgt het fundamentele recht op een privé- gezins- en familieleven. Hoewel art. 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door art. 8 EVRM worden gevrijwaard. (o.a. EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par.

66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Ook het Europees Handvest van de Grondrechten formaliseert het fundamenteel recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in haar art. 7.

De Terugkeerrichtlijn legt niet alleen de verplichting op tot inachtnaam van het familie- en gezinsleven, maar vooreerst met het belang van het kind. Wederom gaat het om een rechtstreekse toepassing van mensenrechtelijke rechtsnormen, zoals art. 24.2 EU-Handvest en art. 3 IVRK.

Art. 24.2 van het EU-Handvest:

“Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

En art. 3.1 IVRK gaat nog verder:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, zoals in casu, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1 IVRK.

21. Ten eerste dient er nagegaan te worden of er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, alsook of het bestuur met het hoger belang van kinderen rekening moest houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde en nauw persoonlijke banden. (EHRM 12.07.2001, *K. en T. t/ Finland* (GK), §150).

De gemachtigde dient de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en rekening te houden met alle personen met wie in het licht van een bestaand gezins- en familieleven een gezinsband kan bestaan, zoals een partner, maar bovenal met het minderjarige kind en diens hoger belang (RvV 23.01.2014, nr. 137.056). Of de partnerrelatie is geformaliseerd met een huwelijk of wettelijke samenwoning is van geen tel.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het recht op een privé- en gezinsleven van de betrokkenen, niet in het minst met het hoger belang van de betrokken kinderen R. (...), A. (...) en E. (...).

22. Vooreerst kan niet ontkend worden dat er in België sprake is van een reëel, actueel en beschermingswaardig privé- en gezinsleven.

Mijn Verzoekers leven sinds 2019 samen met dhr. A. S. (...) in Kortrijk.

Er is bovendien sprake van een religieus huwelijk en een gezamenlijke dochter E. (...), wat de ernst van hun partnerrelatie aantoont. Het feit dat de afstammingsband nog niet juridisch werd vastgesteld doet daaraan geen afbreuk, gelet op:

- (i) het voorgelegde DNA-onderzoek;
- (ii) het feit dat ook het CGVS het geloofwaardig acht dat E. (...) de dochter is van dhr. A. S. (...); en
- (iii) bovenal de niet-betwisting van de gemachtigde in de bestreden beslissing daaromtrent.

23. Vervolgens, nadat het daadwerkelijk bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven komt vast te staan, moet het bestuur een beslissing nemen gebaseerd op zorgvuldige, afdoende gemotiveerde en billijke belangenafweging. Dit is de enige manier om te beoordelen of er met door Verzoekster aangehaalde elementen als “buitengewone omstandigheden” cf. art. 9bis Vw. ter dege rekening werd gehouden.

De Raad houdt een wettigheidstoezicht op deze belangenafweging aan de hand van de “fair balance toets”. Er moet een redelijke afweging plaatsvinden tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

Langs de zijde van het individu: in welke mate wordt het gezinsleven daadwerkelijk verbroken? Welke is de omvang van de banden in België? Zijn er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet? Langs de zijde van de samenleving: zijn er elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde die de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen, en die de doorslag geven tegenover de elementen aan de overzijde van de weegschaal.

24. In casu is er sprake van een onbillijke, onzorgvuldige afweging van de betrokken belangen.

(a) De gemachtigde stelt dat niet wordt aangetoond dat de verplichting tot terugkeer naar Libanon een breuk zou betekenen van de familiale relaties. Volgens de gemachtigde zou het slechts gaan om een “eventuele tijdelijke verwijdering”, wat geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er bestaat echter geen enkele garantie dat Verzoekers na terugkeer ook daadwerkelijk tot het grondgebied zouden worden toegelaten. Aldus is dit een oneigenlijk argument.

(b) De gemachtigde stelt eveneens dat niet wordt aangetoond dat de partner dhr. A. S. (...) zou kunnen meereizen naar Libanon om daar samen de beslissing in het kader van een verblijfsaanvraag af te wachten. Dit onderdeel van de bestreden beslissing is eveneens onzinnig, gezien:

- dhr. A. S. (...) een vaste tewerkstelling heeft in België en daarmee zijn gezin moet onderhouden; - de gemachtigde op haar beurt niet aannemelijk maakt dat de man wel een dermate lang verblijfsrecht in Libanon (als Irakees en Belg) zou kunnen bekomen. De behandelingstermijn van een verzoek cf. art. 9 Vw. is immers onvoorspelbaar en kan enkele maanden, maar evengoed meer dan anderhalf jaar in beslag nemen.

- Uit de geciteerde nota van het CGVS moet geconcludeerd worden dat zoon A. A. (...) en dochter E. A. (...) als “onwettige” kinderen worden beschouwd door de Libanese wet. Zoon A. (...) draagt eveneens de naam A. (...), gezien hij nooit werd erkend door zijn biologische vader. Zijn naam komt niet voor in zijn (Belgische) geboorteakte. De vraag stelt zich aldus of niet enkel E. (...), maar ook A. (...) een “onbepaalde nationaliteit” heeft.

- Zelfs al zou dhr. A. S. (...) kunnen meereizen naar Libanon, dan nog zou dat betekenen dat de twee jaar oude dochter E. (...) alleen in België zou moeten achterblijven, gezien zij een onbepaalde nationaliteit heeft, en aldus nergens een reispaspoort kan bekomen, zodat er sprake is van een daadwerkelijke administratieve overmacht om met het kind naar Libanon te reizen.

Het is niet in het belang van de minderjarigen E. (...) en A. A. (...) om hen alleen in België achter te laten opdat moeder en dochter R. (...), eventueel samen met haar partner, in Libanon zouden kunnen gaan wachten op een beslissing omtrent een verzoek cf. art. 9 Vw.

(c) Verder verwijst de gemachtigde naar de procedure zoals vermeld in art. 40bis Vw. omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie, maar zij lijkt te vergeten dat art. 40bis Vw. betrekking heeft op de gezinshereniging met Unieburgers, waarvan in casu helemaal geen sprake kan zijn. Tussen Verzoekster en dhr. A. S. (...) geldt art. 40ter Vw., dat helaas niet de mogelijkheid biedt om te herenigen met een feitelijke partner.

(d) Eens de afstammingsband tussen dhr. A. S. (...) en E. A. (...) werd vastgesteld, zal er namens E. A. (...) een verblijfsaanvraag cf. art. 40ter Vw. worden ingediend. Thans reeds is duidelijk dat zij aan de wettelijke voorwaarden zal voldoen op dat ogenblik.

E. A. (...) zal eveneens de Belgische nationaliteit bekomen op grond van art. 12 W.B.N.

Vervolgens zal Verzoekster de verblijfsmachtiging verzoeken op grond van art. 40ter Vw., meer bepaalde gezinshereniging met haar minderjarige dochter E. (...). Voor zoon A. (...) en dochter R. (...) zal op termijn eveneens in de context van art. 40ter Vw. om de verblijfsmachtiging verzocht worden.

Gezien de onvermijdelijke hechting met het Belgisch grondgebied, kan er aldus niet ingezien worden op welke manier de belangen van de samenleving en het migratiebeleid worden geschaad door het ontvankelijk verklaren van het verzoek van Verzoekers.

De gemachtigde beperkt zich tot een blote bewering dat de artn. 3 en 8 EVRM niet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing omdat het zagezegd een tijdelijke terugkeer zou betekenen die niet weegt op het privé- en gezinsleven van de betrokkenen. De motivering van de bestreden beslissing is daarentegen een algemene standaardmotivering. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een opeenvolging van stijl- en standaardformules, dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De motivering van de gemachtigde op dit punt strookt niet met de objectieve dossier-elementen, en is bijgevolg niet afdoende. Het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden en de bestreden beslissingen bijgevolg onwettig. Gelet op het voorgaande is er sprake van een kennelijk onredelijke beschouwing van de invloed van de bestreden beslissing op het privé- en gezinsleven van de betrokkenen en de hogere belangen van de betrokken kinderen. Het is niet omdat de gemachtigde van oordeel is dat de elementen waarmee hij wettelijk verplicht is rekening te houden, in casu niet relevant zouden zijn, dat hij hierdoor ontslagen wordt van zijn verplichting tot het afdoende motiveren van de beslissing die hij neemt. De bestreden beslissing is onwettig en dient vernietigd te worden.”

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de algemene regel ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partijen geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partijen kritiek uiten op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat zij doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt weerlegd waarom de door verzoekende partijen aangewende elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf kunnen indienen.

Verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden *“met het recht op een privé- en gezinsleven van de betrokkenen, niet in het minst met het hogere belang van de betrokken kinderen R. (...), A. (...) en E. (...)”*.

In de bestreden beslissing wordt over artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest als volgt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en art. 7 van het EU-Handvest betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”*

Met betrekking tot de kinderen wordt gesteld: *“A. A. (...) en A. E. (...) zijn in België geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” (...) “Er mag dan ook van uitgegaan worden dat zij de kinderen tot op zekere hoogte de Libanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Mevrouw A. (...) verklaart dat haar kinderen hier ononderbroken naar school gaan sinds 2017. Dit lijkt echter zeer onwaarschijnlijk aangezien Mevrouw A. (...) in haar laatste VIB dd. 01.07.2020 heeft verklaard naar Duitsland (2018) en Frankrijk (2019) te zijn vertrokken. Hierdoor kan er geen sprake zijn van een ononderbroken scholing sinds 2017.”*

Verzoekende partijen betogen: *“Uit de geciteerde nota van het CGVS moet geconcludeerd worden dat zoon A. A. (...) en dochter E. A. (...) als “onwettige” kinderen worden beschouwd door de Libanese wet. Zoon A. (...) draagt eveneens de naam A. (...), gezien hij nooit werd erkend door zijn biologische vader. Zijn naam komt niet voor in zijn (Belgische) geboorteakte. De vraag stelt zich aldus of niet enkel E. (...), maar ook A. (...) een “onbepaalde nationaliteit” heeft.”*

Vooreerst wijst de Raad op een fout uitgangspunt in de aanvullende nota van 23 mei 2022 van het Commissariaat-generaal: In het arrest nr. 274 152 van 16 juni 2022 komt de Raad tot volgende conclusie: *“De Raad vervolgt dat, uit de vaststellingen zoals weergegeven in de aanvullende nota, op geen enkele wijze kan worden afgeleid noch besloten dat E. (...) het wettelijk kind is van de heer A.S. (...), met de Iraakse nationaliteit. De redenering van de commissaris-generaal omtrent de nationaliteit van het kind, dat volledig gesteund werd op de veronderstelling dat het kindje geboren is uit een Iraakse vader en een Libanese moeder, komt zo ook op losse schroeven te staan. De door de commissaris-generaal bijgevoegde landeninformatie is overigens ook gebaseerd op een foutieve vraagstelling nu die gesteund werd op de veronderstelling dat A.S. (...) de wettelijke vader is van E. (...)”*

In het arrest nr. 274 152 van 16 juni 2022 komt de Raad op basis van de aanvullende nota van 23 mei 2022 van het Commissariaat-generaal tot de volgende overwegingen aangaande verzoeksters kinderen: *“Voor zover wordt herhaald dat de twee jongste kinderen, A. (...) en E. (...), de naam van verzoekster dragen, merkt de Raad nog op dat nergens uit blijkt dat het huwelijk dat in Libanon werd afgesloten tussen verzoekster en de heer H.F. ook werd geregistreerd in België. Uit de “opzoeking in Belgische nationale registers”, toegevoegd als stuk 1 aan de aanvraag 9bis (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker) blijkt immers dat verzoeksters burgerlijke staat “ongetrouwd” is. Evenmin blijkt dat de kinderen A. (...) en E. (...), geboren in België, erkend werden door hun vader, waardoor op grond van artikel 315 juncto artikel 335, §2 van het Burgerlijk Wetboek het kind de naam van de moeder draagt. De Raad merkt tenslotte nog op dat uit niets blijkt dat het onmogelijk zou zijn om de geboortes in België in Libanon te laten registreren nu de wet betreffende het documenteren van de persoonlijke staat (AD CGVS, landeninformatie, stuk 18, “Law on Documenting Personal Status Law – 7/12/1951”) in artikel 19 bepaalt dat indien een kind van een Libanese vader in het buitenland is geboren, het bewijs van geboorte geleverd moet worden in het dichtstbijzijnde Libanese consulaat van de woonplaats, op verzoek van de vader waarna de consul een tijdelijk certificaat verstrekt. Daarnaast is het op grond van artikel 12 van diezelfde wet ook mogelijk om een geboorte te laten registreren meer dan één jaar na de geboorte, middels een rechterlijke uitspraak. Dat haar kinderen geen enkele rechten zouden hebben in Libanon wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt. Tenslotte leest de Raad nog dat op grond van decreet nr. 15 over de Libanese nationaliteit een Libanese vader zijn nationaliteit overdraagt op zijn kinderen en dit onafhankelijk van de plaats van geboorte (AD CGVS, stuk 11, “Lebanon, overview of muslim family laws & practices”, p. 23)”*

Met betrekking tot de “onbepaalde nationaliteit” van verzoeksters dochter E. wordt vastgesteld: *“De Raad leest in de aanvullende nota vermelde COI FOCUS dat het in België afgesloten religieus huwelijk tussen verzoekster en de heer A.S. (...) in Libanon niet wettelijk is en dat het in dit religieus huwelijk geboren kind, in casu E. (...), door de Libanese overheid beschouwd wordt als onwettig. De Raad leest verder wat volgt: “De Libanese nationaliteitswetgeving voorziet in het principe dat een moeder in sommige omstandigheden de Libanese nationaliteit aan haar onwettig buitenechtelijk kind kan doorgeven. Voor het buitenechtelijke kind kan het ius sanguinis dus uitzonderlijk langs moederszijde worden toegepast, doch slechts in een beperkt aantal omstandigheden. Volgens een studie van het Robert Shuman Centre for Advanced Studies (European University Institute) kan de Libanese vrouw haar nationaliteit niet doorgeven wanneer haar moederschap en het vaderschap van een buitenlandse vader gelijktijdig vaststaan.” Gelet op voorgaande informatie en gelet op de eerdere vaststelling dat er geen sprake is van het feit dat het vaderschap van een buitenlandse vader vaststaat, blijkt het niet uitgesloten dat, zelfs indien de heer H.F. niet de wettelijke vader zou zijn in de ogen van de Libanese autoriteiten, het voor verzoekster niet onmogelijk is om de Libanese nationaliteit aan haar buitenechtelijk kind door te geven. Dat verzoekster een nood heeft aan bescherming omwille van het in België geboren kindje E. (...), wordt aldus niet in concreto aangetoond.”*

De grieven inzake de administratieve onmogelijkheid de aanvraag in te dienen in het land van herkomst omdat de jongste dochter van verzoekster een onbepaalde nationaliteit zou hebben wordt tegengesproken door het arrest nr. 274 152 van 16 juni 2022 en het administratief dossier.

De kritiek op het motief dat verzoekster een gezinsaanvraag kan indienen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Het betreft niet meer dan een suggestie van de verwerende partij.

De verplichting opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet, om het verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, is in beginsel een evenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling, omdat deze slechts een formaliteit oplegt die een tijdelijke scheiding van haar Belgische omgeving noodzaakt, onder voorbehoud van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden.

Een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied vormt geen schending van artikel 8 EVRM.

Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de Belgische nationaliteit verworven door de partner van verzoekster benadrukt de Raad dat het verzoekster vrijstaat de geëigende procedures inzake gezinshereniging te initiëren.

Verzoekster meent dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC